

Majsterkina dovolenka

Rád by som vedel,
či ste mali
niekedy voľno.
Moje voľno?
Vlastne nie, nemala.
Niekedy predstieram,
že mám voľno, ale nemám.
Je to veľmi ťažké. Myslela
som si, že mám voľno,
keď som išla do Monaka.
Veľa som o ňom počula,
je krásne.
A mala som rada
Grace Kelly,
keď bola mladá a natočila
niektoré dobré filmy.
Takže som tam prišla
a popozerala sa tam.
Bola som v nejakej kaviarni,
dala som si kávu
a nejaké koláče a podobne.
A potom sme sa len tak
prechádzali po okolí
s vodičom taxíku
a každý zastavoval,
otáčal sa a pozeral,
akoby nikdy nevidel
na Zemi žiadneho človeka.
Takže som proste
išla ďalej a zdravila ich.
A oni zdravili mňa.
Potom som išla na koláče,
sadla som si a myslela,
že je to tichý kút. A potom
na mňa všetci čašníci
a čašníčky uprene pozerali,
a takisto hostia
pri vedľajších stoloch.
A keďže som mala
dobrú náladu,
nevenovala som tomu
veľa pozornosti.
A niektorí z mojich ľudí
chceli urobiť zopár fotiek
paláca na pamiatku.
Nevedeli sme,
či sa ešte vrátíme,
neplánovali sme sa vrátiť.

Takže sme tam išli
a oni fotili palác
samozrejme aj so mnou.
Ja som tiež turista a všetci
turisti pobiehajú po okolí,
takže sme urobili pár fotiek.
Nasledujúci deň sme
sa vrátili, len pár z nás,
štyria alebo piati.
Takže sme tam prišli
a boli sme veľmi šťastní.
A nevedeli sme, že je
sviatok alebo niečo také.
Ale vlastne tam je to vždy
preplnené, no to sme
nevedeli.
Proste som išla taxíkom.
Tisíce turistov, tisíce kamier,
veľké, malé, profesionálne,
neprofesionálne, deti,
dospelí, starí ľudia,
mladé ženy, proste každý,
tisíc ľudí a jeden z nich,
keď som otvorila dvere taxi,
a vyšla som von,
čelila som stene kamier.
Uverili by ste tomu?
Oni len pozerali
na palác a počúvali
vysvetľovanie sprievodcu,
a potom si obzerali palác
a urobili pár fotiek.
V momente,
keď som vystúpila z taxi
– jeden, druhý, tretí –
všetci sa takmer okamžite
otočili.
Nikto im to nepovedal.
Zrazu som stála
pred celou stenou kamier,
veľkých i malých.
Pretože deti mali kamery tiež.
Takže kamery boli
vo všetkých výškach.
Nevedela som, čo robiť.
Mala som dáždňik,
pretože bol horúci deň.
A keď som už nevedela,
kam sa obrátiť,
dala som svoj dáždňik takto

a otočila som ho k nim,
bola to pre mňa večnosť,
možno len
desať minút a pod.
A potom som tam len stála.
Myslím, že neskôr
policajt rozptýlil ľudí,
keď zistil, čo sa deje.
Starí ľudia i mladé deti.
Všetci fotili. Všade, všade!
Bol to okamih môjho života.
Takže od toho dňa sme sa
viac neodvážili riskovať
v blízkosti palácových dverí.
A to je moje voľno.
Teraz to vidíte.
Kam môžem ísť na
dovolenku?
Čo tak do Indie?
Páči sa vám India?
Mne veľmi.
Bola som tam veľa krát,
zakaždým som zostala
okolo šesť mesiacov,
alebo dva, tri mesiace,
urobila som si tam
retreat na mnoho mesiacov.
Mám rada Indiu.
Ale teraz to pre mňa
nie je miesto na dovolenku.
Videl som to na jednom
videu, kde ste hovorili,
že ste išli do hôr.
Videli ste to video, fajn.
Takže keď som išla
na Kumbamelu (festival),
tiež okolo mňa behalo
mnoho ľudí.
Bola som sama a ľudia
prichádzali a klaňali sa mi
a ponúkali kadidlo,
kokosový orech,
kvety a jedlo.
A keď som prišla
na Kumbamelu,
ponúkli mi najlepšie stan.
Je to každých dvanásť rokov.
Bola to veľká Kumbamela,
nie šesť mesiacov,
nie mini Kumbamela.

Bola som veľmi zvedavá.
Okrem toho, bývala som
blízko Hardiwaru.
Takže som išla... v tom čase
to organizovali v Hardiware,
takže som sa tam išla pozrieť.
Je tam toľko pamiatok,
ktoré môžete navštíviť.
Kumbamela je skvelá.
Milióny ľudí prichádzajú
každý deň.
Sú tam Guruovia,
Maharádžovia a všetky
druhy Rádžov.
V zásade si tam ľudia myslia,
že kto navštívi Kumbamelu,
bude vyslobodený.
Keď som išla
na púť do Himalájí,
mala som len dva páry šiat.
Podobné týmto.
Len bavlnené, z Indickej
bavlny. Vyrobené v Indii.
Nosila som pundžáb,
mandarínsky vysoký golier,
takýto, ako ten čínsky.
Podobný tomu.
Podobný ale pundžábsky.
Nosila som
mužské pundžábske šaty.
A veľmi dlhé,
zakrývali všetko.
A dva páry,
nohavice a vrch, pundžáb.
A to je všetko.
Nosila som jedny,
a keď boli špinavé, oprala
som ich a nosila tie druhé.
Takže len dva páry šiat
a pulóver.
V Himalájach
je sneh veľmi vysoko
a je tam chladno aj v lete,
veľmi chladno, ale ja som
kráčala a potila sa.
Nenosila som
také hrubé šaty ako oni.
Je mnoho mýtov o jogínoch
s teplom z brucha a podobne.
Takže oni si mysleli,

že som veľmi neobyčajná,
dokážem vysušiť svoje
plachty a šaty za pol hodinu
bez sušičky a podobne.
V tom čase som mala
asi takúto dlhú palicu.
Dáždnik.
Mala som dáždnikovú palicu.
A potom
som si zavesila spací vak
na koniec.
A vo vnútri spacieho vaku
bol môj druhý pár šiat – biele,
takže som ich dala tam.
A celý čas som kráčala sama.
A nechala som si vlasy
rozpustené ako teraz.
V tom čase som putovala.
Chodila som všade sama, len
aby som videla divy Indie.
Pretože tam je toľko slávnych
miest, svätýň, svätých cieľov,
kam chodia milióny ľudí
každý rok a uctieujú ich.
Takže som chodila s nimi.
Jedna z mnohých.
Vlastne, keď sme veľmi,
veľmi šťastní,
je veľmi ťažké meditovať.
A keď sme veľmi nešťastní,
je tiež veľmi
ťažké meditovať.
Preto sa vždy snažíme
objaviť rovnováhu
medzi tým,
aby sme toho nepocítovali
príliš... až do takého
extrému, že by sme zabudli,
že skutočné šťastie je vnútri.
Pretože je to skutočne tak.
Nezáleží na tom, ako veľmi
niekoho milujeme
alebo ako veľmi
niekto miluje nás.
Jedného dňa
nás on alebo ona sklame.
A potom to bolí,
a možno sme len nepochopili
ale možno je to pravda.
Ale potom to ublíži dokonca

aj našim deťom či manželovi.
Ak skutočne chceme, aby nás
milovali, musíme byť 24
hodín denne podriadení
každému ich prianiu,
potom budú šťastní.
A potom budú na nás závislí.
Je to možné! Skutočne.
Niektoré deti
tiež robia problémy rodičom.
Pretože zle chápu
úlohu rodičov,
alebo chcú od nich všetko,
aby boli s nimi celý čas
alebo aby im stále dávali.
Ale niekedy ich rodičia
nemôžu uspokojiť a potom
sa proste nestarajú.
Dokonca i deti
občas spôsobia
rodičom veľa bolesti.
A niekedy si manželia
navzájom spôsobujú bolesť.
Kvôli príliš veľkým
očakávaniam. Alebo ani nie
kvôli veľkým očakávaniam
ale len kvôli normálnym.
Nikdy to nie je ľahké
naplniť očakávania.
Napríklad ak vás
dnes niekto miluje,
očakávate od neho,
že to zajtra bude také isté
alebo dokonca lepšie.
Ale zajtra sa niečo stane
a on je potom v zlej nálade.
Nechce sa s vami rozprávať.
Nemusí to byť vaša chyba.
Ale vy poviete: „Čo?
Ak sa ty nestaráš o mňa,
prečo by som sa ja mala
starat' o teba?“
A potom sa tak správajú
obaja a rozídu sa.
Alebo sa prinajmenšom
cítia zle.
A potom to trvá mnoho dní,
kým sa spolu znovu zmieria.
A možno sa nikdy nezmieria.
Niekedy sa ľudia rozídu

kvôli maličkostiam.
A to bolí. Veľmi.
Nie, že by to nebolelo.
Ak to nebolí, dobre,
lenže ono to bolí.
Máte s tým skúsenosti, však?
Takže vlastne,
ak sa naozaj spoliehame
na vnútorné šťastie,
potom príde všetko.
A nikdy nebudeme sklamaní.
Nikdy sa nebudeme
na nikoho spoliehať.
Ak niekto príde, dobre.
Ak nepríde, tiež dobre.
Necítíme sa vo vnútri
zranení, nebolí nás to.
Takže všetka bolesť, smútok
a bieda neprichádza
z vonku od iných ľudí,
prichádza z našej vnútornej
nevedomosti,
že očakávame príliš veľa
od každého, od všetkého
a potom sme sklamaní.
Tak je to.
Takže jediný zdroj
šťastia je vnútri.
Vždy, keď meditujete,
snažte sa spojiť
s tým zdrojom.
Je to len jedno malé centrum
vo vnútri mozgu,
takzvaného mozgu.
Je to tam,
aj fyzicky je to tam.
Poznáte mozog?
Každý malý nerv alebo
centrum je zodpovedné
za niečo v našej bytosti.
Psychologicky,
emocionálne a aj fyzicky.
A je ešte jedno centrum,
duchovne zodpovedné
za naše osvietenie
a vnútorné šťastie.
Nie ste vedome vždy
spojení s tým centrom.
Ale neustále praktikujte.
Cvičenie robí majstra.

To je to, čo robíme.
Ja to robím stále.
Potrebujem svoje šťastie.
Túto radostnú energiu,
aby mi dala niečo
každý deň, aby som
pokračovala vo svojej práci.
Nemôžete stále len dávať,
vyčerpalo by vás to.
Ak dávate s egom,
s fyzickou silou
obyčajnej ľudskej bytosti,
potom vás to vyčerpá
a padnete vo svojej
duchovnej praxi
a stanete sa zlí a zatrpknutí.
A takýmto spôsobom
sa mnohí takzvaní guruovia
stali zlými, zatrpknutými,
ich úroveň
po nejakom čase spadla.
Možno na začiatku
boli veľmi, veľmi čistí,
veľmi svätí a zbožní.
Ale preto, že spôsob
ich praktikovania
nie je správny,
nie je vedený smerom
k tomuto centru,
navždy dávajúcemu
večnú spokojnosť.
Takže oni dali všetko,
čo mali
s tými najlepšimi úmyslami.
A potom padli, podľahli
všetkým druhom nástrah,
pokušeniam a tlakom
spoločnosti a všetkým
okolnostiam okolo nich.
Ak sú to takíto ľudia,
je nám ich ešte viac ľúto.
Pretože neboli schopní stáť
a boli donútení bežať.
Preto vám stále zdôrazňujem,
že musíte meditovať.
Ne, abyste se stali
dobrými žáky. Ne.
Abyste se zachránili.
I kdybych ztratila veškerou
slávu, moc, nebo kdyby

mě už nikdo nerespektoval,
nic bych neztratila.
Protože jsem to nikdy
nechtěla, za prvé,
v žádném případě.
I kdybych měla o něco více,
bylo by to, jako bych neměla
nic. Protože jsem to nikdy
nechtěla. Víte co myslím?
Získáte něco,
jen když to chcete.
Ztratíte něco, jen když si to
chcete ponechat.
Jinak nic nezískáte,
nic neztratíte.
Jak je to, tak je to.
Kvůli vám,
kvůli vašemu štěstí,
radosti, spokojenosti,
se vždy musíte snažit
zkontaktovat
s tímto centrem radosti,
které je uvnitř vás.
Tam je síla Mistra.
Tam se mohou projevit
všechny zázraky vesmíru.
Tam se rodí veškerá vlídnost.
Tam leží skryty všechny
ctnosti, krásy a pravda,
abyste je odhalili.
Jinak je to v pořádku.
Dříve nebo později
všichni zemřeme,
a kam půjdeme, kdo se stará?
Alespoň když žijeme,
musíme žít velice
hodnotný lidský život.
Abychom byli šťastní
a byli schopni
pokračovat v našem životě,
tak radostným způsobem.
Protože to prospěje
naší důstojnosti,
lidských bytostí,
nejvyšších v tomto světě.